

gused asjad ja rohkud maias olleksid, mis
kallid ei olle, ja mis nemmadi ilma waewa-
ta veiksid lada, nendo kui õdikas on. Nüüd
surreb monni laps rouae töbhessse; menni
konfab paistetand jallaga; monni tuebab
hamba ja kõrva wallo ülle; menne külge
hakkab teiste hoiaus; ja ükski ei tea cū-
nast aitada. Nenda tulleb nüüd monne-
sinaguine hääda maa = rahiva seffa —

Kummalus ja heletus en if'a se, kust leio-
ge suren o-sa hääda ja willust just innimes-
te peale tulleb!

Sest surrest kahjust, mis wiin teeb.

* * *

Kui mul on wina, * siis ollen ma mees:
Winaga kaswab mo sündda mo sees,
Et ma siin waewa ja murret ei nä:
Jummalä wiljoke kahjo ei te!

* * *

Sedda rummalat ja nucjatummat sal-
ma aias ja laulis Niggola Juhhan if'ka,
kui moistlikud innimesed temma mele
tulletauid, et ta nenda liasi ei piddand jo-
ma. Tedda soimatti sepärast la Joma
Juhhan'ks. Gesainma Niggola Johhan
oli nouakas mees olnud, agga jomisile läb-
bi olli temma ni waesek sarnud. et temma
naene ja tema lapsed ihho allaste kerjamäas
läisid. Temma olli eesite igga hommiko
üht